

[Forsvarsministeren.]

sætter rammen for vort forsvars omfang og de udgifter, der er knyttet dertil.

Det samme gælder de beslutninger, der senere skal træffes om en ændring i kommandoorganisationens struktur for det vesteuropæiske område. Dette problem, hvortil er knyttet spørgsmålet om det danske bidrag til den fælles styrke i Vesteuropa, vil blive afgjort gennem forhandlinger mellem regeringen og rigsdagen på den ene side og Atlantpagtens organer på den anden.

Den beslutning, rigsdagen gennem det forelagte forslag er opfordret til at træffe, er jo for så vidt kun en ajourføring af den foreløbige afgørelse, der blev truffet i oktober i fjor under den da siddende regerings ledelse. Men selvfølgelig er det et betydningsfuldt skridt, man her tager, et skridt, der er begrundet i selve den verdenspolitiske situations indre logik. Begivenhederne rider hastigt i vore dage, og mange af de traditionelle forudsætninger for internationalt samarbejde er undergået nødvendige omvurderinger. Dette er ens både for de store og de små lande. Den nationale tilpasning til det internationale fællesskabs målbedviste indsats for at løse de internationale problemer ad fredelig vej og med den fornødne forsvarsmæssige autoritet bag sig nødvendiggør, at megen traditionsbunden vanetænkning må opgives. Det ser man jo forøvrigt daglig på de økonomiske og samhandelsmæssige områder i Europa. Det samme må være tilfældet for de internationale forsvarsproblemers vedkommende. Ikke mindst for de små demokratiske lande, der, som tilfældet er for Danmark, er beliggende nøjagtigt i det skæringspunkt, hvor de store verdensstrategiske og militærpolitiske linier mødes og skærer hinanden, ville en isoleret udenrigs- og forsvarspolitik efter devisen: trolld, vær dig selv nok, være et uoverskueligt hasardspil med uanede og dødsensfarlige konsekvenser i sit følge.

Det er derfor af stor betydning, at det danske folk, der jo ikke hidtil har været vænnet til at se disse livsvigtige problemer i internationalt perspektiv, nøgternt og realistisk og uden at lade sig vildlede af appellen til selvpogivelsens håbløshed tager de forudsætninger, der eksisterer i verden i dag, under observation. Vor tidsalder er ikke ønskedrømmenes, men de jernhårde realiteters epoke.

Den tidligere statsminister, det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, udtrykte dette på en slående måde ved finanslovdebatten den 17. oktober i fjor, hvor han bl. a. udtaler — folketingstidenden spalte 179 —

„Jeg vil gerne føje til, at det er klart, at vor deltagelse i dette samarbejde nu og i fremtiden vil stille Danmark overfor vidtrækkende problemer og afgørelser. Det er også klart, at det medfører en begrænsning af alle medlemslandes nationale suverænitet, og det er en opgave for regeringen, som det er en opgave for tingets medlemmer i diskussionen om disse ting at klargøre dette for befolkningen. Vi må gøre os fortrolige med den tanke, at Danmarks og det danske folks skæbne uløseligt er knyttet til de øvrige frie lande, og vi er interesseret i, at dette internationale arbejde styrkes og udvikles.“

Denne grundbetragtning, som den tidligere statsminister har fremsat så sent som oktober i fjor, deler også den nuværende regering, og det er ud fra denne positive indstilling til dagens problemer, at den nuværende regering ved sin tiltræden har kunnet sige, at regeringsskiftet ikke vil medføre nogen ændring i Danmarks udenrigs- og forsvarspolitik.

Jeg skal med disse bemærkninger indstille forslaget til rigsdagsbeslutning til vedtagelse i det høje ting.

(Uro på tilhørerpladserne).

Formanden: Tilhørerne må forholde sig rolige.

Rasmus Hansen: De vesteuropæiske landes befolkninger har ikke i mange år været så afrustet, som de var, da den anden verdenskrig sluttede. De militære apparater i Frankrig, i Belgien, i Luxembourg, i Holland, i Danmark og i Norge var ødelagt af tyskerne. I Tyskland og i Italien var de tilsvarende apparater tilintetgjort af de allierede. I Storbritannien gik arbejderregeringen i gang med en omfattende demobilisering af de betydelige militære styrker, som det havde haft rådighed over i krigens sidste fase. Materiel blev tilintetgjort eller solgt, fordi man skønnede, at det var for dyrt at bevare det. Motiveringen for denne britiske fremgangsmåde var klar og præget af vilje til fred. Regeringen ville først og fremmest have Storbritanniens kræfter anvendt til genopbygningsarbejde, til forbedringer af befolkningens levevilkår og ikke mindst til fordel for den del af befolkningen, der trængte hårdest, arbejderne og andre mindrebemidlede grupper.

Befolkningerne i landene øst for den europæiske linie, der ofte omtales som jerntæppet, havde ikke nogen grund til frygt i anledning af militære dispositioner i de vesteuropæiske lande. Tværtimod, mange over-